

POSTANOWIENIE

12 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 12 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa H.S.

przeciwko K.M.

o rozwód,

na skutek wystąpienia przez Sąd Okręgowy w Warszawie

postanowieniem z 5 marca 2024 r., VI C 1514/23,

o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

odmawia oznaczenia sądu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 marca 2024 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zwrócił się do Sądu Najwyższego na podstawie art. 45 k.p.c. o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy z powództwa H.S. przeciwko K.M. o rozwód. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że ostatnim wspólnym miejscem zamieszkania była H., gdzie pozwany nadal zamieszkuje, natomiast jako swoje miejsce zamieszkania powódka wskazała W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oznaczenie przez Sąd Najwyższy, w trybie art. 45 k.p.c., sądu właściwego do rozpoznania powództwa jest uzasadnione dopiero w razie jednoznacznego stwierdzenia, że nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej sądu na

podstawie art. 41 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 26 stycznia 2022 r., III CO 125/22).

W sprawie o rozwód właściwość miejscową należy ustalić zgodnie z art. 41 k.p.c. Stanowi on, że powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed sądem, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie wspólne miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w tym okręgu ma jeszcze miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma – sąd miejsca zamieszkania powoda.

W niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba oznaczenia sądu właściwego przez Sąd Najwyższy, skoro powódka wskazała w pozwie swoje miejsce zamieszkania w W., a Sąd Okręgowy nie ustalił, aby wskazanie to nie odpowiadało rzeczywistości. Oznacza to, że możliwe jest określenie właściwości miejscowej sądu na podstawie art. 41 zd. 2 *in fine* k.p.c.

(E.M.)

[ms]